

Nico De Braeckelear

Familie

Gevangen

**Wat gebeurde er met Marie-Rose
in de gevangenis?**

© 2021 Baeckens Books NV, F. de Merodestraat 18, B-2800 Mechelen
Familie is een merk van DPGmedia. Deze boeken werden uitgegeven onder licentie van DPGmedia.
www.dpgmedia.be
www.vtm.be/familie

Tekst: Nico de Braeckelear - www.nicodebraeckelear.be
Redactie: Saskia Martens
Cover en vormgeving binnenwerk: KaaTigo bvba
Beeld cover: Sofie Silbermann – capture;studio

Met dank aan Martine Jonckheere en Luc Schoonjans.

Alle rechten voorbehouden. Niets uit deze uitgave mag worden vervoelvoudigd en/of openbaar gemaakt, op welke wijze dan ook, zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever.

ISBN 978 90 5924 973 8
D/2021/6186/68
NUR 340
THEMA FT Familiesaga's
FBA Moderne en hedendaagse fictie

vtm Baeckens

www.baeckensbooks.com

 Baeckens

1.

Een cipier leidt me de gevangenis binnen. Het enige wat tot me doordringt, is het geklingel van sleutels en de holle echo van getraliede, ijzeren deuren die open- en dichtgaan. Ik ben verdoofd. In een roes glijden de grauwe, afgeschilferde gevangensmuren en ijzeren tralies aan me voorbij. Dit is niet mijn wereld. Dat kan niet. Mijn wereld is er een van haute couture, luxe en sociale gezelligheid, niet van viezigheid en eenzaamheid.

Mijn gedachten dwalen weer af naar de rechtbank. De deur die openvliegt en Lars die naar binnen stormt net wanneer ik aan iedereen wil opbiechten dat ik de schuldige ben, dat ik Amelie heb neergestoken, dat ze op het mes is gevallen dat ik vasthield. Voor ik iets kan zeggen, bijt hij me toe: 'Jij hebt mijn zus neergestoken!'

Tientallen paren ogen kijken mij aan. Verbaasde, ongelovige blikken. Maar vooral de blik van mijn dochter zal ik nooit vergeten. Veronique... Mijn keel schroeft dicht en een intens verdriet stort zich als een tsunami boven op me. Te lang heb ik alles opgekropt. De tranen zijn niet te stoppen. Ik grijp mijzelf naar het hoofd en heb het gevoel dat de wereld om me heen instort. Ik huil hysterisch. Mijn diepste emoties komen naar boven. Toch voel ik ergens ook een zweem van opluchting,

omdat ik eindelijk bevrijd word uit de gevangenis van leugens waarin ik maanden heb geleefd.

De voorzitter probeert Lars het zwijgen op te leggen en te laten verwijderen uit de rechtbank, maar Lars gaat gewoon door.

Wanneer Lars een beetje gekalmeerd is en de agenten hem naar de deur willen leiden, kijkt Veronique mij verbouwereerd aan. ‘Mama? Is dat waar? Heb jij...’

Op dat moment breekt mijn hart. Omdat ik te laf ben om haar in de ogen te kijken, richt ik mijn blik schuldbewust naar de grond en geef ik met een hoofdknik aan dat ik schuldig ben.

Als ik de klok enkele maanden kon terugdraaien, zou ik het anders aanpakken. Dan zou ik meteen de waarheid opbiechten, dat besef ik nu... te laat.

De voorzitter geeft me het woord. Ik kan en wil maar één ding doen: de volledige waarheid vertellen. Dat het niet mijn intentie was om Amelie neer te steken, dat ik een mes vasthad en dat ze dat wou afnemen, maar dat ze op het mes viel. Met een klein stemmetje en een diepe schaamte, die zich al maanden in mij verschuilt maar nu naar boven komt, richt ik mij tot Veronique. ‘Het is nooit mijn bedoeling geweest om jou daarvoor te laten opdraaien. Ik heb het duizend keer willen zeggen, maar... ik kon het niet. Ik kon het niet...’

Veronique blijft me geschokt aankijken.

Hoe heb ik het in hemelsnaam over mijn hart gekregen om mijn eigen dochter een half jaar in de gevangenis te laten zitten? Ik *wist* dat ze onschuldig was. Ik *wist* dat ik zelf de schuldige was...

De lichtflitsen van de flitser van een fototoestel rukken mij uit mijn gedachten en brengen mij van de rechtbank terug naar het hier en nu. Ik sta in een klein kamertje voor een wit bord met zwarte lijnen. Een cipier neemt foto's van mij en wijst de stoel aan die voor zijn bureau staat. Hoewel ik te verdoofd was om de vorige cipier grondig te bekijken, merk ik wel dat deze een pak jonger is. Hij heeft kort zwart haar, een gladgeschoren gezicht en een neutrale blik in de ogen.

‘Ga maar zitten, mevrouw De Putter.’

Nog steeds in een lichte bedwelmung ga ik zitten. Hij neemt plaats recht tegenover mij, achter een computer.

‘Geboortedatum?’ vraagt hij terwijl hij naar zijn scherm kijkt. ‘27 mei 1958.’

Vervolgens vraagt hij naar mijn bloed- en naaste verwanten. Ik geef hem alle namen. Wanneer ik Veronique vermeld, word ik overmand door emotie en voel ik een traan langs mijn wang glijden. De cipier doet alsof hij het niet ziet en gaat verder met vragen stellen. Ik antwoord op alles.

‘Wat gaat er nu gebeuren?’ vraag ik angstig.

Hij kijkt me aan alsof dat de domste vraag is die hij al heeft gehoord.

‘Je bent in de gevangenis,’ zegt hij. ‘Wat denk je dat er gaat gebeuren?’

Ik slik. Het verdoofde gevoel neemt steeds meer af en de realiteit dringt pijnlijk tot me door.

‘Je hebt één telefoontje van drie minuten,’ zegt hij. ‘Als je wil, kan je iemand bellen.’

Ik denk aan alle mensen die ik wil bellen: Peter, Veronique, of zelfs Mathias. Maar ik beseft dat niemand mij gaat willen spreken en daarom schud ik mijn hoofd.

‘Goed, zoals je wilt. Er komt zo meteen iemand om jou naar jouw cel te begeleiden.’

‘Ik heb Amelie niet neergestoken,’ zeg ik. ‘Ze viel op het mes dat ik vasthad. Ik...’

‘Spaar die uitleg voor jouw advocaat en voor de politie. Daar hebben wij niets mee te maken.’

‘Maar...’

Ik wil het hem uitleggen. Hem tonen dat ik niet thuishoor tussen dit schorem. Ik ben geen crimineel! Ik ben een Van den Bossche! Ik heb altijd andere mensen geholpen! Ik heb meer dan mijn steentje bijgedragen aan de maatschappij! Er wordt naar me opgekeken! Ik ben toch een goed mens, of niet soms?

Voor ik iets kan zeggen, stapt een cipierster met opgestoken blond haar het kleine kantoor binnen. Ze moet dringend haar haren opnieuw laten kleuren, want ze heeft een uitgroei van hier tot ginder.

Ze kijkt me met dezelfde neutrale blik aan, alsof je pas cipier mag worden wanneer je geen menselijkheid meer hebt.

‘Marie-Rose?’

‘Ja?’

‘Volg me maar.’

Ik knik even naar de cipier die achter zijn bureau blijft zitten, maar die mijdt mijn blik en staart naar zijn computerscherm. Ik sta op en volg de cipierster de gang in.

Pas nu dringt de omgeving echt tot me door. De okergele, afgeschilferde muren van de gang, het witte plafond met de vochtige, bruine plekken, de ijzeren getraliede deuren die worden geopend met de sleutel die de cipierster bij zich heeft, de penetrante geur, een mix van muffe deodorant, bedompte matrassen en een spoor van urine.

We lopen voorbij een afdeling. Enkele gevangenen drukken zich tegen de getraliede deur en schreeuwen me van alles toe. Een kale vrouw opent haar mond wagenwijd en steekt haar tong uit terwijl ze vulgaire, likkende gebaren maakt. Die vrouwmensen hebben geen greintje fatsoen. Ik durf niet te denken aan al de smakeloze dingen die in dit hol gebeuren. Ik heb ooit een aflevering bekeken van *Orange Is the New Black* en heb het meteen afgezet. Ik gruwde ervan. Ik hoor hier niet thuis. Ik kan hier niet leven! Maar dat zal ook niet nodig zijn, houd ik mijzelf voor. Ik zit nog maar in voorhechtenis en zal de onderzoeksrechter ervan overtuigen dat het een ongeluk was, dat ik niet de intentie had om Amelie neer te steken.

We lopen door een dubbele zwaai deur. Van de andere kant komt er een cipier gestapt die een gedetineerde vastheeft wiens neus bloedt, gevolgd door een tweede cipier met een gedetineerde die er veel erger aan toe is. Haar gezicht ligt volledig open en ze mist twee voortanden.

‘Ik moet hier weg! Ik moet naar mijn familie!’

Pas wanneer ik het geschreeuw hoor, beseft ik dat ik het zelf ben die aan het tieren is. Voorhechtenis of niet, ik wil hier geen seconde blijven! Ik kan dit niet aan! Ik ren de richting uit

vanwaar ik ben gekomen, maar ver kom ik niet. Een breedgeschouderde cipier die van de andere kant komt, pakt me bij mijn arm en sleurt me tegen de grond. Hysterisch roepend kruip ik recht. 'Alsjeblieft! Ik moet naar mijn familie! Ik moet het hen uitleggen!'

Maar voor ik het weer op een lopen kan zetten, hebben zowel de cipierster als de breedgeschouderde cipier elk een van mijn armen vast. Ik geef niet op. Ik probeer te schoppen en te slaan om vrij te geraken, maar het heeft geen zin. Ze zijn jonger, sterker dan ik. Ze zijn dergelijke opstandigheid gewoon. Samen voeren ze mij naar mijn cel. Ze duwen mij naar binnen. Ik val op een bed. Huilend, schreeuwend. Ik ben totaal uitgeput, zowel fysiek als emotioneel. Ik heb me nog nooit zo alleen gevoeld.

2.

Het geluid van piepende scharnieren wekt me uit mijn droom, die ik me zodra ik ontwaak niet meer kan herinneren. Enkele seconden lang ben ik gedesoriënteerd. Waar ben ik? Waarom ben ik hier?

Maar zodra het gezicht van de blonde cipierster van om het deurblad verschijnt, treft de realiteit mij als een mokerslag. Ook de weerzinwekkende geur dringt weer volop tot me door.

'Goeiemorgen? Gaat het een beetje met jou?'

Ik knik, al is dat een leugen. Ik voel me vies en vuil. Ik heb nood aan een douche, thuis, in alle rust en comfort.

'Kom. Ik toon je jouw cel... en al de rest.'

Ik kijk om me heen. 'Is dit mijn cel niet?'

'Nee, dit is een cel om wat af te koelen. Het was nodig.'

Bespeur ik daar een vage glimlach op haar gezicht? Zit er dan toch meer achter die emotioneloze façade? Ik weet het niet. Ik weet alleen dat ze nog steeds niet naar de kapper is geweest. De donkere uitgroei tussen al dat blond stoort me, al is het nu het allerminste van mijn zorgen.

Ik volg haar de gang in. Ze overhandigt mij een donkerblauwe wasmand waarin allerlei was- en toiletspullen zitten: handdoeken, washandjes, zeep, tandenborstel, toilet-